

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.522 van 22 januari 2024
in de zaak A. 237.284/VII-41.673**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
 staatssecretaris voor Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Orchideestraat 61 A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 september 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 276.691 van 30 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.091 van 14 november 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 november 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Daan Lernout, die *loco* advocaat Dirk Geens verschijnt voor verzoeker, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 4 maart 2020 samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 1 oktober 2020 dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoekers beroep tegen deze beslissing verworpen met een arrest van 18 februari 2021.

3.2. Op 4 mei 2022 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende “bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming” (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 31 mei 2022 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 30 augustus 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991).

Verzoeker voert aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had laten gelden dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen enkele overweging of motief bevatte met betrekking tot zijn persoonlijke situatie. De verwerende partij leek enkel rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezat met een geldig visum. Deze motivering stelt verzoeker niet in staat te begrijpen op welke manier de verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder voor de terugkeerverplichting. Uit geen enkel motief in de aanvankelijk bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van die beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke situatie. De verplichting daartoe vloeit nochtans voort uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, gelezen samen met de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker wijst op de door hem voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen en toegelichte schending van de wet van 29 juli 1991 en op de verplichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn rechterlijke uitspraken te motiveren. In het

bestreden arrest wordt gewezen op vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch artikel 8 van het EVRM een formelemotiveringsplicht inhouden en wordt vervolgens verwezen naar 2 stukken uit het administratief dossier, met name een evaluatie die de verwerende partij op 4 mei 2022 maakte conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de beslissing van 4 mei 2022 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet ontvankelijk werd verklaard. In het bestreden arrest wordt uit beide stukken geciteerd en wordt vervolgens geoordeeld dat deze stukken aantonen dat de verwerende partij, voorafgaand aan het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing, wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke situatie. Verzoeker is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het middelonderdeel betreffende het niet-vermelden van motieven betreffende zijn persoonlijke situatie onbesproken laat en aldus artikel 149 van de Grondwet schendt.

Verzoeker benadrukt verder dat het in het licht van de formelemotiveringsplicht niet volstaat dat de door de dienst Vreemdelingenzaken te maken beoordeling alsnog zou zijn gemaakt, hetgeen zou blijken uit het administratief dossier, doch zonder de vermelding van enig motief in de aanvankelijk bestreden beslissing. De motieven moeten immers kenbaar zijn, vóór of ten laatste met de eindbeslissing. Omwille van de wapengelijkheid staat een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep tot nietigverklaring, niet garant voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Verzoeker besluit dat de verwijzing naar een voorafgaande nota of beslissing waaruit zou blijken dat rekening werd gehouden met de elementen bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals het geval is in het bestreden arrest, niet kan volstaan. Die stukken bevinden zich enkel in het administratief dossier en werden niet ter kennis gebracht van verzoeker.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat verzoeker zich niet kan beroepen op een mogelijke schending van de wet van

29 juli 1991 aangezien deze niet van toepassing is op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Wat de voorgehouden schending van artikel 149 van de Grondwet betreft, citeert de verwerende partij de uitgebreide motieven van het bestreden arrest. Uit die motieven blijkt afdoende waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de aangevoerde schending van de vermeende bijzondere motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aanvaardt. In het bestreden arrest wordt concreet vastgesteld dat de verwerende partij de vereiste belangenafweging wel degelijk heeft gemaakt bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing. Bovendien, zo blijkt uit de motieven van het bestreden arrest, spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk uit over de vraag of de aanvankelijk bestreden beslissing zelf de motieven in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet diende te vermelden.

In de mate dat verzoekers kritiek blijkt te zijn gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing, merkt de verwerende partij op dat de Raad van State als cassatierechter niet de plaats van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter mag vervullen.

Ondergeschikt laat de verwerende partij gelden dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening moet worden gehouden met bepaalde fundamentele rechten van de betrokken vreemdelingen doch niet dat ook specifiek moet worden gemotiveerd omtrent de in deze bepaling vermelde belangen. Bovendien had verzoeker de mogelijkheid om in de stukken van het administratief dossier na te gaan of de verwerende partij de voorwaarde van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft nageleefd bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en licht hij het nog kort nader toe, waarbij hij stelt dat een verwijderingsmaatregel een eigen juridische draagwijdte heeft en specifiek moet

worden gemotiveerd, bij gebreke waaraan een schending voorligt van artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Beoordeling

7. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 opgeworpen en aangevoerd dat “[...] geen enkel concreet motief wordt vermeld in de [aanvankelijk] bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij rekening [heeft] gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker (gelet op de verplichting onder artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM), zoals hierboven omschreven.”. Na te zijn ingegaan op zijn persoonlijke situatie, heeft verzoeker laten gelden “[...] dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de [aanvankelijk] bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden” en dat de formelemotiveringsplicht op manifeste wijze is geschonden.

Volgens het bestreden arrest “[strookt de zienswijze van verzoeker] niet met de vaste rechtspraak van de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] die stelt dat noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch artikel 8 van het EVRM een formele motiveringsplicht inhouden. In zoverre de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing diende te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toont hij niet aan uit welke rechtsregel hij afleidt dat uitdrukkelijk dient te worden verwezen naar deze bepaling. Het volstaat dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met de elementen opgesomd in genoemde bepaling.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt, nadat hij citeert uit de interne nota van 4 mei 2022, dat “de verzoekende partij dan ook niet ernstig [kan] voorhouden dat voor het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat het volstaat dat uit het administratief dossier blijkt dat een onderzoek in het licht van genoemde bepaling gebeurde voor

het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij is geenszins gehouden een weerslag hiervan op te nemen in de motieven van haar beslissing. [...] Niettegenstaande uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt, moet de verzoekende partij op de één of andere manier kunnen achterhalen dat het bestuur terdege rekening heeft gehouden met deze elementen. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt, bevat het administratief dossier de evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de erin aangehaalde elementen.”

8. Om een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen op grond van artikel 52/3, § 1, *iuncto* artikel 7 van de vreemdelingenwet, volstaat het niet enkel vast te stellen dat de betrokkene op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Het bestuur dient op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook rekening te houden “met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt slechts dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land doch het houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. Dit doet geen afbreuk aan de verplichtingen die voortvloeien uit de wet van 29 juli 1991, die van toepassing is op de aanvankelijk bestreden beslissing.

De wet van 29 juli 1991 is als dusdanig niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Wel kan de Raad van State als administratieve cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die wet zou hebben geschonden, zonder dat de Raad van State zich daarbij echter in de plaats

van de annulatierechter kan stellen om zelf te oordelen of de motivering van die beslissing afdoende is of niet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

9. Te dezen aanvaardt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat bij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene. Het gaat om de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bedoelde belangenafweging.

Waar verzoeker wat dat betreft ook een schending van de in de wet van 29 juli 1991 bedoelde formelemotiveringsplicht had ingeroepen, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar zijn vaste rechtspraak die stelt dat noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch artikel 8 EVRM een formele motiveringsplicht behelst. Bijgevolg volstaat het dat uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat verzoeker de mogelijkheid heeft om te achterhalen of de bedoelde belangenafweging werd gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert bovendien uit twee stukken die zich in het administratief dossier bevinden, die dateren van dezelfde datum als de aanvankelijk bestreden beslissing zelf en waarvan niet wordt aangetoond dat verzoeker er kennis van had, om te besluiten dat daaruit de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging blijkt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvaardt zodoende dat de aanvankelijk bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering moet bevatten over de door verzoeker

ingeropen elementen betreffende zijn gezins- en familielevens en zijn gezondheidstoestand en dat het volstaat dat deze motieven (achteraf) uit een ander stuk blijken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft hiermee een te beperkte invulling aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en schendt aldus de draagwijdte van deze bepalingen door te aanvaarden dat de motieven betreffende de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging, waarvan niet wordt betwist dat ze te dezen moest gebeuren, niet moesten worden opgenomen in de aanvankelijk bestreden beslissing.

10. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 276.691 van 30 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest dient te worden overgeschreven in de registers van bovenvermelde Raad en melding ervan moet worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

3. De zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 22 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig januari tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,

Peter Sourbron,

kamervoorzitter,

staatsraad,

Frédéric Vanneste,
met bijstand van
Bart Tettelin,

staatsraad,
griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams